

90. færzla þeirra getur ekki komið til tals, því að ástæður eru hjer í engu líkar, meðan fiski-
4. maí. skipin hafa ekki samgöngur við landsmenn, sbr. einnig síðasta málslið 1. gr. í lögum
17. desbr. 1875.

Eftir því sem þannig er innt, hefir eigi ástæða þótt til vera að bjóða stjórnar-
völdum á Færeyjum að ná inn sektunum.

6 fylgiskjölín við brjef amtmannsins endursendast.

91. — Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um spítalagjald af færeyskum
4. maí. fiskiskipum. — Með þóknanlegu brjefi frá 27. febrúar þ. á. hafið þjer, herra landshöfð-
ingi, sent hingað eptirrit eptir brjefi amtmannsins yfir norður- og austurumdæmi Íslands,
þar sem lagt er til, að hlutaðeigandi færeysk stjórnarvöld sjeu látin heimta inn spítala-
gjald, samkvæmt tilskipun 12. febr. 1872, af nokkrum færeyskum skipútgjörðarmönnum,
sem stundað hafa fiskiveiðar í landhelgi við norður- og austurumdæmi Íslands, en siglt
þaðan án þess að greiða gjaldið, og að höfðað verði opinbert lögreglumál fyrir að hafa
brotið 3. grein tjeðrar tilskipunar gegn þeim formönnum á viðkomandi fiskiskipum, sem
ekki, áður en þeir fóru úr hreppi þeim, er þeir hafa fiskað í, hafa fullnægt skyldum þeim,
er í þessu tilliti hvíldi á þeim samkvæmt tilskipuninni.

Að því er snertir skyldu hlutaðeigandi fiskara til að greiða spítalagjald af afla
sínnum, hafið þjer, herra landshöfðingi, tekið fram, að skip Færeyinga, meðan á veiðinni
stendur, liggja við akkeri í landhelgi og sjeu í öllu tilliti háð lögum landsins. Það verði
því að álita þau sem part af því landi, er þau þannig eru í sambandi við; og gjaldið,
er samkvæmt 1. gr. tilsk. 12. febr. 1872 skal greitt af öllum sjávarafla þeim, er fæst
á þilskip, opin skip, báta og byttur við Ísland, og þar er lagður á land, virðist að ná
til afla þess, er fáist með bátum frá slíkum skipum, og verði fluttur um borð í þau.
Þjer hafið þar að auki getið þess, að það, hvað öðru líður virðist að hafa verið vafa-
laus skylda hlutaðeigandi fiskara samkvæmt 43. grein stjórnarskrár um hin sjerstöku
málefni Íslands frá 5. janúar 1874 í bráð að hlýða boði því um að greiða gjaldið, er
yfirvöldin þar á staðnum höfðu gefið út.

Ráðgjafinn getur nú ekki verið yður samdóma um skilning þann á 43. grein
stjórnarskrárinnar, er þjer þannig hafið látið í ljósi. Hún gjörir það ekki að skilyrðis-
lausri skyldu í bráð að hlýða sjerhverju yfirvaldsboði, er sá, sem fyrir því verður ætlar
heimildarlaust að lögum; en af greininni leiðir einungis, að hlutaðeigandi geti ekki með
því að skjóta spurningunni til úrlausnar dómstólanna komist undan þeirri ábyrgð, sem
samkvæmt lögum myndi leiða af óhlýðni við boðið, sje hún ólögleg. Sömu leiðis verður
ráðgjafinn að álita, að það samkvæmt 1. grein tilskipunarinnar frá 1872 hafi verið skil-
yrði fyrir gjaldskyldunni, að viðkomandi affi væri lagður á land, og þau fyrirmæli vanta
er virðast nauðsynleg til þess, að flutningur aflans um borð í skip, sem liggja fyrir
akkerum í landhelgi gæti haft hina sömu þýðingu. Að því er ráðgjafanum er kunnugt
hefir hin nefnda lagaákvörðun einnig ávallt verið skilin samkvæmt þessu; enda studdi
einmitt það atriði, að spítalagjaldið að eins var greitt af fiski þeim, sem lagður var á
land og ekki af þeim fiski, sem fluttur er út óverkaður í sjálfum fiskiskipunum, ekki á
óverulegan hátt, til þess, að frumvarp það kom fram til laga um útflutningsgjaldi á fiski
og lýsi o. fl., er síðasta alþingi samþykkti og 4. nóvbr. f. á. var gefið út sem lög, og
er það beinum orðum sagt í ástæðunum fyrir þessu frumvarpi. Heldur ekki hefir ráð-
gjafinn bent á annan skilning á tjeðri lagaákvörðun í þjefi því frá 16. oktbr. 1880, er